

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 3 — La Garriga, 8 desembre 1935 — Núm. 68

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

Aviat farà dos cents anys de la benedicció i obertura al culte de la nostra Església Parroquial, hagudes els dies 13 i 14 de maig de 1737

Tenint en compte que des dels començaments de l'actual mileni, hi havia a La Garriga, l'església de La Doma, que servia de parroquial, hom s'ha pogut preguntar: Per què es va aixecar l'església nova? Vegeu com ho contesta, traduït al català, l'«Speculum Officialatus» de l'Arxiu de la Catedral de Barcelona: «Havent estat edificades moltes cases, en el camí reial que passa pel mig de la dita Parròquia de La Garriga, de tal manera, que viuen allí, més de les dues terceres parts dels habitants en la mateixa Parròquia, i havent-hi entre aquestes cases i la Parròquia, la riera anomenada del Congost, la qual, sobretot en temps d'hivern, sol portar força aigua, de tal manera que difícilment la traspassen els habitants que allí viuen, i no podent ells pujar fàcilment a l'Església Parroquial que existeix a no poca distància, cap a Ponent, ja per escoltar les coses sagrades, ja per rebre els Sagraments», varen demanar al Bisbe de Barcelona, que els deixés construir a la banda d'ençà, un gran temple parroquial. Assolit el permís, els obrers de l'any 1685 que eren els pagesos Jaume Oliveras, Jaume Poy, de la plaça i Pere Joan Pla, de Rosanes, junt amb el Rector Pere Boix, de la caixa de l'Obra, «deixaren als jurats ha obs de comprar la terra per edificar la nova isglesia» 146 lliures, 17 sous i 6 diners.

En 1686, el mateix Rector Pere Boix, posà i beneí la primera pedra del nou temple parroquial. L'església anà construïnt-se amb treball i donatius dels parroquians; en 1698, devia ja estar en part preparada per a poder-hi celebrar, quant els obrers d'aquell any que eren Isidre Tarrés i Nualart, Jaume Poy, de la plaça i Pere Fillol, junt amb el Rector Dr. Manuel Tarres i d'Oriola, disposaren el que segueix: «Al primer de novembre de 1698 lo Rector y Obrers de esta Iglesia per ajutori de la Iglesia nova y perque se poguessen fer ornamentals de aquella, determinaren de elegir un obrer de dita Iglesia que se cuidas de aplegar per la obra de dita Iglesia per lo que elegiren a Jaume Oliveres,

lo qual accepta. Los diners se aplegaran se han de possar en una caixa se ha de fer fer de dos claus, la una de las quals tindra dit Rector y la altre dit Obrer y se gastaran per dita obra a coneguda del Rector y Obrer que vuy son o per temps seran».

Aquesta era la situació en arribar a l'any 1737. I continua l'antic document, que aleshores ja estava construït la major part d'un gran temple, del qual era apte més de la meitat, i era més gran que l'antiga Parroquial, i no obstant estava sense ús per la «repugnantiam» del Rector i per dificultats posades per no haver estat beneïda. Aleshores Don Felip de Aguado i Requexo, de bona memòria, en la visita començada el dia 12 de maig de 1737, informat de tots aquests fets, visita la dita nova església, també dedicada a Sant Esteve, que ja tenia preparats els ornamentals necessaris i designat el lloc per al cementiri. Assegurat de la necessitat, donà el seu consentiment a les peticions de dits habitants, i tot seguit decretà que fos beneïda, i un cop beneïda hi féu col·locar el Santíssim Sagrament Eucaristia, i les fonts baptismals. Però primer va procurar que els parroquians s'obliguessin a mantenir una llumenera, a la qual cosa s'obligaren per públic instrument fet el dia 13, i el mateix dia féu beneir la dita nova església pel Degà del Vallès. El dia següent l'Il·lustríssim Senyor Bisbe celebrà la primera missa en la mateixa nova església, en el sagrari de la qual hi va deixar reservat el S. S. Sagrament Eucaristia, després d'una processó amb gran gentada i alegria dels parroquians. El mateix dia fou celebrada, pel Rector, una missa solemne en la mateixa església i foren llegits a la trona pel Notari de Visita, els decrets fets pel Bisbe, en els quals explicava totes les causes per les que constituïa la dita església en Parroquial. Primer establí que el Rector havia de tenir un Vicari, els quals viurien sempre prop de la dita nova església, en la casa, que els parroquians havien de construir, que-

dant-se el Dómer en les antigues habitacions de prop de l'antiga església; i mentre era construïda la Rectoria, el Vicari vingué cada dia a celebrar la missa en dita nova església, la qual volgué que fos anomenada Garriga Oriental, i l'antiga, Occidental. Prescrivé la manera d'administració dels sagraments entre el Rector i el Vicari, en la part Oriental, i del Dómer, en la Occidental; de la celebració dels aniversaris, i de les administracions de les dues esglésies, i distribuï els ornaments entre ambdues esglésies. ... la casa per habitar-hi el Rector i el Vicari, va ésser edificada prop

de l'església Oriental i ja era quasi del tot acabada, en la Visita de l'any 1739, i en ella vivien el dit Rector i el Vicari.

Aquesta és, en breus paraules, la història de la construcció de la nostra parroquial. El seu arxiu conté, però, molts altres detalls, que més endavant, procurarem de publicar. Mentrestant, però, preparem-nos per a celebrar com cal, el bicentenari d'aquest esdeveniment.

JOSEP MAURÍ

Segell Pro Infància

Ha començat la III Campanya de venda del «Segell Pro Infància», d'aquest humil segell que ha de tenir la virtut de commoure els sentiments d'humanitat del nostre poble i que ha de despertar una croada que alliberi a tendres infants d'una mort que seria inevitable.

Aquesta Institució funciona conjuntament amb la Junta Superior de Protecció a la Infància de Catalunya, com a organisme tècnic, i coneix les necessitats que malauradament cal atendre per al desenrotllament de desvalgudes criatures.

Ultra unes Guarderies per a fills d'obriers, comptem amb un espaiós edifici escola a Arenys de Mar per a infants pre tuberculosos, muntat i util·lat amb tota cura i modernitat

i amb un Sanatori a Vallvidrera per atacats de tuberculosi contagiosa, que necessiten una vigilància mèdica especialitzada i constant.

Posarem també en condicions de funcionar un sanatori per a infants, emplaçat a les assolellades platges de Tarragona si aconseguim amb el vostre concurs que la recaptació d'aquesta III Campanya sobrepassi, si és possible, a la de les anteriors.

Convé divulgar i que arribi fins a l'ànima del poble de Catalunya l'obra empresa pel «Segell Pro Infància» per tal que tothom hi contribueixi a la mesura de les seves forces i que pugui ésser prompte realitzada una intensa assistència Higienica-Social als nostres infants.

● **Narcís Dalmau**

Transports amb automòbil

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

Farmàcia i Perfumeria - Productes Fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. Ferrandis

Telèfon, 83

LA GARRIGA

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon 72 — LA GARRIGA

ADOBS DE
BARRAU Y C.^{ia}

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

PATATES - CEREALS - DESPULLES

BARCELONA: Via Laietana, 48 - 5. nt 2.^a
Llotja: Taula núm. 83 - Telèfon, 21566

VIC: Telèfon, 56

Josep Reig

Electricitat

GEL

Ferreteria

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiactives - Reuma - Artritisme - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padíga intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es
segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern, cuina excel·lent, cura de repòs, aire sec, clima ideal

FETS i COMENTARIS

La festa de Sant Eloi — Els obrers que tenen per patró aquest Sant, ens donaren una sorpresa amb l'organització de la seva festa, quan molts es creien que ja desapareixia.

Hi hagué ofici solemne, al matí, cantat per la Capella Parroquial de Música, i a la tarda i a la nit, ball, com ja es suposa.

La Immaculada — Estan anunciats els següents actes d'aquesta festa: al matí, a les vuit, missa de Comunió general, per les filles de Maria, Congregacions Mariana i de Sant Lluís i altres associacions de la parròquia.

A la tarda, a dos quarts de cinc, rosari, Trisagi Marià cantat i sermó pel Rnd. Josep Castellori, catequètic del Seminari.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Les modistes..... — També preparen la seva festa, amb la qual honraran la diada de la seva patrona Santa Llúcia.

Com de costum, al matí tindrà lloc l'ofici solemne en honor de la Santa, i al vespre, perquè es puguin distreure els joves — i els vells —, el ball de consuetud.

La rifa de Nadal — Es nota vertadera efervescència en la venda de participacions a l'esmentat sorteig. Els plans i els càlculs que es fan són per enllaminir a qualsevol. Si als garriguencs no ens toca la «grossa» no serà pas per manca de ganes!

L'esporgat dels arbres — La brigada municipal procedeix actualment a esporgar els arbres que embelleixen els nostres carrers i a la neteja dels mateixos.

Pròxim enllaç — Per al dia 16 del present mes, està anunciat l'enllaç de la Srta. Maria Teresa Vinyes amb el jove fejocista Sebastià Olivé.

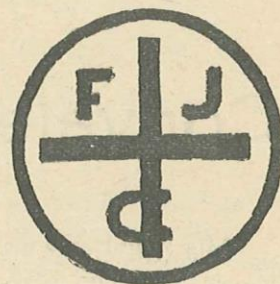
Als futurs esposos i a les seves respectives famílies, vagi la nostra enhorabona.

Els pastorets — Els actors de la Secció de Teatre del Patronat Parroquial estan assajant els pastorets castellans, que feia ja anys no havien aparegut en les nostres taules, per presentar-los per a les properes festes de Nadal.

I els fejocistes..... — Estan també donant tocs a l'organització de la Missa del Gall i assajant els actes corresponents per la seva celebració.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

ACTIVITATS DE LA F. J. C.

El Basquet — En la reunió de Granollers quedà definitivament acordada la data de la celebració del campionat 1935-36. Serà el dia 22 del present mes. L'organització va a càrrec dels batque bolistes locals.

La Missa del Gall — Estan preparant-se tots els detalls per a la seva celebració.

El ping-pong — Es amb un gran èxit que es celebra el ja anunciat campionat. Hom parla d'organitzar-ne un de comarcal.

Nadal — Cal fer saber a tots els fejocistes i simpatitzants que s'han posat ja a la venda les participacions al núm. 31310, del sorteig de Nadal.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Concurs de Pessebres — Bases del concurs de Pessebres organitzat pel Grup de la F. J. C. de C. a La Garriga.

I. Podran prendre part en aquest Concurs tots els que simpatitzin amb aquesta popular tradició, socis i no socis de l'entitat organitzadora, mitjançant la inscripció, la qual podrà efectuar-se en l'estatge de l'entitat organitzadora, Passeig Oliveres, 2 (Biblioteca Parroquial) o al despatx parroquial, fins per tot el dia 26 de desembre.

II. Els pessebres hauran de construir-se amb caràcter piadosos o artístic, segons el gust de cada concursant; no en serà admès cap que tingui caire humorístic.

III. Els inscrits deurán facilitar l'entrada al públic que vulgui visitar el pessebre, des del dia de Nadal fins al dia dels Reis, les tardes dels dijous i dels dies festius.

IV. Oportunament s'anunciaran els premis i el

Jurat Qualificador, el qual podrà fer les classificacions que cregui convenientes (artístics, casolans, etc).

V. El Jurat Qualificador tindrà principalment en compte els pessebres que al seu criteri s'adaptin més al fet històric que es tracta de commemorar i a l'estil de l'època.

VI. Els pessebres inscrits seran visitats pel Jurat durant les tardes del dia 29 de desembre, dia de Cap d'any i el dia de Reis. Si es cregués convenient s'efectuaria una segona visita.

VII. Tot quant no sigui previst en aquestes Bases serà resolt pel Jurat, el fall del qual serà inapel·lable.

VIII. El fall del Jurat es farà públic immediatament després de la diada dels Reis.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Campionat de Ping-Pong

Resultats del dia 1 de desembre de 1935

PRIMER GRUP

	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
Joan Gendra	5	5	0	0	60	13	10
Florenci Pla	5	5	0	0	63	22	10
Ramon Aguirre	4	4	0	0	52	17	8
Ignasi Ferrandis	5	3	0	2	55	39	6
Josep Gendra	5	2	0	3	48	45	4
Josep Gasull	5	2	0	3	38	48	4
Josep Serra	5	1	1	3	26	49	3
Antoni Anglada	5	1	0	4	22	54	2
Jaume Camps	5	0	1	4	20	58	1
M. Emili Calpe	4	0	0	4	11	49	0

SEGON GRUP

Francesc Boter	5	5	0	0	62	21	10
Lluís Miranda	5	2	2	1	48	48	6
Josep Planas	4	1	3	0	49	33	5
Carles Garcia	3	2	0	1	33	26	4
Josep Roca	5	2	0	3	33	45	4
Salvador Gasull	4	1	1	2	35	41	3
Jaume Calls	3	1	1	1	27	29	3
Miquel Martí	4	0	1	3	39	52	1
Francesc Sitges	3	0	0	3	5	36	0

Canari de La Garriga

Llúria, 23 — BARCELONA — Tel. 20905

FARMACIA
PERFUMERIA

● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon, 88

SINDICAT AGRICOLA

CEREALS
ADOBS

MOLI ELECTRIC

Ll. Fortuny Fauria

Sastre

Trajos estan extra a mida

120 ptes.

Bany, núm. 7 — Telèfon, 9

LA GARRIGA

LA NOSTRA

Benaurats els pacífics

La S. de N. hauria de decretar un dia de recés internacional, perquè els polítics marejats de tant viatjar en avió i el públic de les barberies poguessin meditar tranquil·lament amb la mà damunt del cor. Ben entès que aquell dia no hi haurien periòdics i fent voltar la clau de la ràdio no hauria de sortir-ne cap grinyol ni cap discurs. Els homes passejarien al llarg de les avingudes i els urbans imposarien silenci. Que hom es sentís coaccionat a rumiar una mica i a escoltar sota l'americana el batec d'un cor simplement humà.

Jo vull creure que el resultat fóra sorprenent, molt més sorprenent que el resultat de les grans entrevistes que no ens ve mai de nou. Tothom, automàticament, es posaria les mans al cap i s'estiraria els cabells amb el gest significatiu del qui es troba de sobte a dues passes de l'abisme. No dic de la mort, perquè la mort molts l'accepten com un suïcidi que la vida d'avui els imposa (voleu paradoxes més terribles?), sinó l'abisme, el fracàs absolut de l'ànima, la ruïna total de les coses vivents que encara val la pena de mantenir. Qui sap si els feixistes desarien els canons i no tindrien cor per entonar el «giovenezza» de tan decrepita i repulsiva que trobarien la guerra i de tan bella com els semblaria l'aventura de la pau....

Però el millor resultat seria, encara, que Europa, enllaminada amb el silenci internacional, es decidís de cop i volta a practicar una tanda d'exercicis en complet retirament.... Ah! aleshores sí que estariem en camí d'arranjar-ho tot. Hom pensaria en fer un examen seriós i una confessió general ben feta.

Caldria plorar les nostres culpes monstruoses i esgratinyar despiadadament fins a descobrir-ne la rel envermada. Els grans pecats col·lectius d'una civilització que deixa morir els homes i deixa podrir les mercaderies.

Perquè el més terrible de tot no és la guerra, sinó la mentalitat moral, l'atmosfera que la fa possible. El fet més alarmant no és que els homes es triturin, sinó que ho facin amb aquesta elegància i amb aquesta senzillesa. Deixem-nos d'estadístiques i ataquem el cor de la qüestió: La crisi és d'esperit, de moral i de religió. Veus ací el pecat capital, la gran ferida per on es desagua Europa. ...

Ja no sabem quant valen el cos i l'ànima d'un home i ens atrevim a proferir la blasfèmia: «Home de més, home de menys.....». Els grans heretges d'avui són els que fan discursos sobre la humanitat i renequen del pobre homenet tremolós que té un cos a peïxer i una ànima a salvar.

Un home sa, un migeval, es taparia les orelles horroritzat del nostre put-purri i li farien tan poca gràcia les arengues guerreres com els mítings pacifistes. Ell també feia guerres, però eren «Creuades». Per als nostres coetanis la pau i la guerra no tenen sentit. No saben perquè serveix la pau ni si la guerra realment serveix per alguna cosa. Lluitaria i no sabria perquè. Moriria i no sabria perquè. Car el fet gravíssim és *que viu i no sap perquè*. La civilització del Renaixement està desfent-se com un cadàver i no hi valen tractaments científics. No és un cos organitzat: hi falta l'ànima — l'Església, «anima gentium». Cal que l'Església torni a definir solemnement perquè serveix l'home — cada home — i perquè serveix el món i que en la gran festa del silenci hom senti brollar de les aurores noves el Sermó de la muntanya:

Benaurats els perseguits, els que ploren, els pobres d'esperit....

Malaurats, doncs, els perseguidors, els capitalistes d'esperit, els humanistes que es riuen de l'home i de la seva ànima....

Malaurats els creients i els apòstols de la matèria, perquè no tenen cap argument contra la mort i contra la guerra.

Malaurats els pacifistes perquè fan propaganda per la pau amb el puny clos.

Malaurats els comitès contra la guerra perquè tenen la guerra en el primer article del seu programa.

Malaurats, encara, tots els qui no han declarat oficialment la pau i la justícia en el seu cor.

Però sobretot, benaurats els pacífics perquè són fills de Déu.

Benaurats els mansois, perquè *posseïran la terra!*

FULL FEMENI

Convalescència

Mig ajejut sota els pins, a l'hora que el sol hi és bo, en Lluís, un jove prim i esgrogueït, va passant les llargues hores de la seva convalescència. Si li preguntéssim quin mal l'ha envellit i l'ha aclaparat tant, potser no gosaria dir-nos ho. A la seva mare ni cal que n'hi parlem. Quan, per atzar en una conversa, hom fa la pregunta, la pobra dona envermelleix i abaixa els ulls. «Són coses de joves... — l'excusa —. Fan allò que no els convé, perquè es creuen forts, i després ho paguen». No esbrinem més, doncs.

Ara, el metge li ha dit que anés molt al bosc a nodrir d'aire i de sol la seva naturalesa castigada. Per fer més passadores les hores, se'n emporta el diari i algun llibre. Si goséssim podríem atancar nos i a tall de curiositat llegir els títols d'aquests companys d'en Lluís. Un esguard furtiu, però, seria suficient per comprendre que no fan pas bona harmonia amb la puresa de l'aire ni amb la influència saludable del sol benefactor.

Vora el bosc, un xic més avall hi ha una casa. Té una mica d'horta, un galliner, un bocí de jardí. En Lluís tot sovint hi detura la mirada, i, emparat per la petita distància, pot ésser l'indiscret testimoni de la vida familiar dels seus habitants, sens que això els pugui arribar a espatllar l'encís de la llibertat que hom gaudeix dins de casa. Ho ha vist tant que ho sap d'allò més bé. Cada dia, la mestresseta — una dona jove i airosa — aparia l'aviram; dona una repassada a l'hort, a l'hora de preparar el dinar; hi passeja el seu infant enjogassat; hi renta la roba i l'estén en aquella corda que va del cirerer a la pomera. Al migdia, quan el marit arriba se n'entren tots cap a dins i ben aviat, mentre esperen l'hora de retornar al treball, tornen a veure's a l'horta, collint alguna fruita o arranjant alguna feixa, o simplement guaitant si creixen les cols o els enciams o qualsevol altra cosa; el fet és que se'ls veu el goig al damunt malgrat la distància, i en Lluís s'hi encanta tant que sempre ralen-

teix l'hora de marxar del bosc, sols pel gust de guaitar-los.

Un dia, el sol era esplendent, l'aire no podia ésser més deliciós i no obstant, a l'horta no hi sortia ningú. Devien ésser fora. Però, les portes eren obertes i, de tant en tant, bé semblava que algú es bellugava a dins de la casa. No sé perquè s'hi havia d'encaparrar en Lluís, però feia tants de dies que l'anava seguint el ritme xiroi d'aquella vida familiar, que tot i no essent de mena tafaner, no va parar fins a saber-ne el motiu. Tenien el nen malalt, molt malalt. Cada dia empitjorava. Se'ls hi moria.....

Com devien estar! Qui sap si s'hi arribés? Quan la pena ens aclapara dona un consol molt profund el veure la bona voluntat d'un amic! Es clar que això d'amics..... Sí, ja ho havien estat, llavors quan en Lluís encara anava a Missa i feia colla amb els bons xicots del poble. Però, després, ell tingué d'atendre aquelles noves idees que se li ensenyorien del cervell, per obra i gràcia del periòdic que s'aficionà a comprar i del diari que s'habitua a llegir.

—Teniu el nen malalt? —

El pobre pare acotà el cap. En Lluís esperava malediccions, bravades d'odi, que ell bé ho sabia, de tant com ho havia vist, com el seu amic estimava el fillet, com de les rialletes d'ell n'eren ressò les seves rialles, com el goig de l'infant feia la seva felicitat,

—Déu ho vol així! No sabem què és ço que més convé! —

En Lluís restà confós. Deixà a l'amic atribulat l'ofrena dels seus serveis i s'en endugué el bon exemple d'ell i un gran desig d'abastar aquella pau, aquella serenor d'esperit, que el meravellava.

Passaren dies i l'infant tornà a saltar per l'horta. Passaren dies, i el jove convalescent, millorat de cor i d'ànima, refeia la seva amistat amb el company d'abans. Es que el llaminer, es glatia per la dolçor d'aquella felicitat que havia contemplat tantes de vegades del bosc estant. I ben cert, que ja n'assaboria les primeres engrunes.

EL TIRANICIDI

Essent aquesta una qüestió sempre d'actualitat, crec que és molt bo orientar els nostres lectors sobre punt tant fonamental.

Els nostres enemics han acusat l'Església catòlica d'ensenyar la legitimitat del tiranicidi. Nosaltres sortirem al pas d'aquesta falòrnia per tal d'anunciar la veritat de l'ensenyança de l'Església sobre aquesta tesi, i seguirem per això la doctrina del Cardenal Zigliara, que en aquest punt és la més segura.

Tiranicidi és l'assassinat del tirà, i tirà és el rei, emperador o president que es val del Poder Públic per a oprimir a la nació, violant els deutes més sagrats dels ciutadans. Hem de començar per distingir dues classes de tirants: el tirà de règim i el tirà d'usurpació. El primer és el sobirà legítim que abusa del Poder per a oprimir als seus súbdits; el d'usurpació és el que sense cap dret s'apodera per la força del Govern de l'Estat.

En aquest tirà ¿quina resistència se l'hi pot oposar? Abans de contestar, hem de fer la distinció del moment en què usurpa el Poder o fa la guerra a l'autoritat legítimament establerta, en el qual moment el tirà és un agressor injust, i aleshores el Govern té el dret de lluitar contra ell amb la seva força, inclús donant-li la mort.

En el cas de què el tirà s'hagi apoderat del Govern per sorpresa, i el Govern legítim no tingui possibilitat de condemnar-lo públicament, els súbdits llavors poden combatre contra el tirà fins donar-li mort, però no per pròpia autoritat, sinó per delegació, que almenys ha d'ésser tàcita, del Poder Públic. «En aquest cas, diu Sant Tomàs, el que mata al tirà per llibertar a sa Pàtria, és alabat i mereix recompensa».

¿Quina resistència és lícit oposar al tirà de règim? En el Concili de Constanza, Martí V condemnà la següent proposició: «Els súbdits poden de son arbitri corregir els sobirans que manquen als seus deures». Paulus V condemnà la doctrina que ensenya «que els súbdits poden i deuen condemnar a mort al tirà, encara que sigui per astúcia, sense esperar sentència o delegació d'algun jutge». L'Església ensenya, doncs, que el tiranicidi comès per pròpia autoritat és il·lícit i deu ésser reprovat.

La resistència pot ésser ofensiva i defensiva. La primera, que consisteix en atacar, mai és lícita contra el tirà de règim, ja que llavors passaria al súbdit la potestat del sobirà, el qual és, encara que abusi del Poder, superior als súbdits. La resistència defensiva, però, és permesa quan la tirania és molt dura, i

aquest dret suposa naturalment el de rebutjar la força amb la força, sinó aquell dret seria il·lusori.

N'hi han molts que els jesuïtes ensenyen que és lícit el tiranicidi, fonamentant-se en la doctrina del P. Mariana. En aquests els hi hem de fer saber que si bé és veritat que aquest Pare en el seu llibre «De rege et de regis institutione», diu que en certs casos és lícit a un particular donar la mort a un tirà de règim, cosa que és condemnable encara que després digui que ha d'ésser en cas de tirania intolerable i per voluntat del poble i amb el consell d'homes savis i prudents. Aquesta doctrina, però, no és la de la Companyia, sinó la d'un home, i ens hem de lliurar de caure en el sofisme de falsa generalització. Perquè un home sigui lladre no vol dir que tots ho siguin.

I per fer constar que no es pot culpar a tota la corporació dels jesuïtes de la mala pensa d'un d'ells, s'ha de dir que els jesuïtes francesos protestaren d'aquesta doctrina de Mariana davant del Pare Aquaviva, General de l'Ordre; i aquest ordenà i manà que l'obra fos corregida. I per evitar dubtes sobre la doctrina de la Societat, publicà un decret, del qual un paràgraf diu així: «Expressament manem, só pena d'excomunicació i inhabilitació per qualsevol ofici, i d'altres càstigs reservats a Nos, que cap dels religiosos de la Companyia, ni públicament, ni privadament, ni ensenyant, ni responant a cap consulta, ni molt menys en una obra publicada, mantingui que és lícit, a qualsevol que sigui, sota el pretext de tirania, matar als reis o prínceps, o atemptar contra llurs persones». La Companyia, doncs, no té cap responsabilitat en l'error d'un dels seus membres.

La Història del segle XVI senyala l'assassinat del rei de França Enric III per Jacobo Clemente, de vintidós anys i vestit amb l'hàbit de Dominic, però sense haver professat encara en aquesta ordre. Malgrat sigui molt probable que aquest fet tingués admiradors i panegiristes, està desprovista de fonament l'acusació contra Sixtus V, segons la qual ell també féu la lloança de tal acció.

Si arreu del món es respirés l'alè sant de la caritat i flamegés pel si de la societat l'amor que Déu predicà, no hi haurien odis ni rencors, ni tiranies dels de dalt, ni sublevacions dels de baix.

Adeu-siau, companys i fins un altre.

JERONI TRESSERRAS

Lleida, 27-VI-1935

Brollador

Nit indecisa... tremolenca... Encantat està el jardí... Estàtiques flors que escolten el lleu cantar d'un brollador que sap d'amors i d'il·lusions... Misteriós aquietament que vetlla l'enigma d'aquell sagrat recinte.

Va estritllant se la nit. El brollador gentil, que sap d'amors i d'il·lusions, segueix cantant sens parar, la cançó de l'aigua... Fades i follets prop d'ell, per a dansar a son ritme singular; la dansa paorosa de la nit... Silenci... Magestat...

Dormen les flors... Feblement salmodien els arbres... a l'aguait estan les estrelles... Un raig de lluna, curios, s'endinsa per entre ses falles, per a desentrañar els secrets d'aquella nit indecisa... tremolenca... joguina de fades i follets... Riu... il·lumina per un moment l'escena... Despresa al vent ses llargues cabelleres, dansen, enfollits fades i follets... Bogeria...? Frivolitat...?

Mentrestant, amb sa monotonia espiritual, canta i canta sens parar l'extranya cançó de l'aigua, el brollador gentil que sap d'amors i d'il·lusions... Esperança... Eternitat...?

M. A.

Decoració sobre cristall / Gravats-rètol
Vidrieres artístiques / Cristalls i vidres

*Dachs germans
i Bonavia*

OFICINES I TALLERS:

Mata, 10 / Telèfon, 23.858

BARCELONA

LA CATALANA

Assegurances contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatiu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

LA PREVISION NACIONAL

Assegurances contra el Robatori, Atracament, Infidelitat
de Dependents, Vidres i Cristalls

Representant a La Garriga: JOSEP CORRONS DALMAU - Calabria, 15

ALS INFANTS**PÀGINES D'HISTÒRIA**

El nostre poble estima la llibertat

Ja us ho he dit altres vegades; el nostre poble ha estimat sempre la llibertat. Mentre va tenir reis propis, reis catalans, va ésser un poble lliure, perquè ells, com a catalans que eren, estimaven també la llibertat.

Ara us contaré un episodi de la vida del rei Alfons el Benigne. Aquest príncep fou el qui anà a Sardenya a foragitar-ne els pisans. El rei Jaume segon, el seu pare, li lliurà l'ensenyà barrada. I enmig del silenci emocionant dels ferrenys expedicionaris, el rei adreçà al príncep, generalíssim de l'expedició, aquestes paraules:

«Fill, jo us dono la bandera nostra antiga del Principat de Catalunya, la qual té un singular privilegi, que cal que guardeu bé: un privilegi pur i net, sense cap falsia ni màcula, butllat amb butlla d'or. I és aquest: que mai, en camp de batalla on la nostra bandera reial hagi estat, mai no fou vençuda ni desbaratada. I això per singular gràcia de Nostre Senyor Déu i per la gran fidelitat dels catalans».

«Mai no fou vençuda ni desbaratada!» Tampoc, tampoc no ho havia d'ésser ara. Els pisans foren vençuts. Sardenya fou unida a la corona dels sobirans de Catalunya. Al cap de quatre segles, el primer rei d'Espanya de la Casa de Borbó, Felip V, la va perdre.

Però encara avui els records catalans hi perduren. I hi ha una vila, amb la seva rodalia, la vila d'Algüer, on ressona la nostra llengua, on el poble encara parla català.

La muller de Jaume II el Just era la reina Elisenda de Montcada: la reina de Pedralbes,

com tamé li deien; perquè quan va restar vídua, jove encara, va retirar-se al monestir de Pedralbes, que ella havia fundat i que encara existeix.

Allí va viure, fent una vida de pietat i de caritat, protegint sempre als pobres, als malalts i els desvalguts, respectant i amada per tothom, alts i xics, poderosos i humils.

Alfons el Benigne es casà en segones noces amb la reina Elionor de Castella. Un dia, els reis catalans reberen una delegació dels representants de València, presidida pel noble En Guillem de Vinatea. La delegació anà a protestar de les donacions fetes pel rei als fills de la seva segona muller. Els donà terres valencianes llindants amb el regne de Castella: això constituïa un perill per al reialme valencià; i pregaren al rei que volgués revocar les donacions. Guillem de Vinatea, que duia la paraula, acabà amb una amenaça de mort per als mals consellers.

La reina, en oir-la, tota irada, plorant, es girà cap al rei, i li va dir, en la seva parla castellana: «— Senyor: no ho consentiria el rei de Castella, nostre germà, que no els degollés tots».

«Reina, reina— replicà el monarca, reconvenint-la benigne— el nostre poble és lliure, i no és així subjugat com és el poble de Castella, car ells tenen a Nòs com a senyor i Nòs a ells com a bons vassalls i companys».

I així fou sempre, mentre Catalunya era regida per reis catalans. Semblava que reis i súbdits formessin una sola i gran família, tots units per l'amor a Catalunya.

FÀBRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

Francesc Siper

DENTISTA

LA GARRIGA

Torre Galvey - Telèfon, 101

VISITA:

dimarts i divendres, de 4 a 7

BARCELONA

Fontanella, 6, 1.º - Tel. 21740

VISITA:

dilluns, dimecres, dijous i dissabtes

sabons
Barange

GARRIGUENCs !!

Protegiu
EL CONGOST
amb
la vostra
subscripció

